

Dr. Wayne W. Dyer előszavával

ANITA MOORJANI

„Utam a ráktól – a halál kapuján át –
a valódi gyógyulásig.”

A portrait of Anita Moorjani, a woman with dark hair, smiling and looking upwards. The background is a bright, cloudy sky with sunbeams. Below the portrait, there is a faint image of a staircase leading upwards.

**MEGHALTAM, HOGY
ÖNMAGAMRA
TALÁLJAK**

BIOENERGETIC KIADÓ

*Igaz szerelmemnek, Dannynek: Mindig is tudtam, hogy a szerelmünk túl-
lép téren és időn. Ha nem lennél, a testi életem már véget ért volna.*

*Anyukámnak és a csodás testvéremnek, Anoopnak: Köszönöm, hogy egész
életemben, de különösen a betegségem idején itt voltatok nekem, és gon-
domat viseltétek, amikor a legnagyobb szükségem volt rá. Mindenkinek
azt kívánom, hogy olyan gondoskodó családja legyen, mint amilyenek ti
vagytok nekem.*

*Apukám emlékére, akinek az volt a legnagyobb álma, hogy lássa az eskü-
vőmet, de sajnos a nagy nap előtt elhagyta ezt a világot: Köszönöm, hogy
abban a másik világban tapasztalhattam a végtelen jelenlétet, feltétel
nélküli szeretetet és a bizonyosságot, hogy mindenhol ott vagy.*

*Hiszem, hogy az univerzum legnagyobb igazságai nem kívül vannak,
és nem a csillagok és a bolygók tanulmányozásával értjük meg őket.
Az igazságok bennünk, a szívünk, a lelkünk és a szellemünk nagyszerű-
ségében vannak. Amíg nem értjük azt, ami belül van, azt sem értjük meg,
ami kívül van.*

*Abban a reményben osztom meg a történetemet, hogy valami
módon megérinti a szívedet, és emlékeztet saját nagyszerűségedre.*

Tartalomjegyzék

Dr. Wayne W. Dyer előszava	9
Bevezetés.....	13
ELSŐ RÉSZ: A helyes út keresése	15
PROLÓGUS: A „halálom” napja.....	17
ELSŐ FEJEZET: Különc gyerek	21
MÁSODIK FEJEZET: Több vallás, több út	29
HARMADIK FEJEZET: Egymásba illeszkedő ballépések	35
NEGYEDIK FEJEZET: Az igazi szerelmem	41
ÖTÖDIK FEJEZET: Diagnózis és félelem	49
HATODIK FEJEZET: A megváltás keresése	55
MÁSODIK RÉSZ: Út a halálba... és vissza.....	61
HETEDIK FEJEZET: A világ elhagyása	63
NYOLCADIK FEJEZET: Valami végtelen és egyben fantasztikus.....	73
KILENCEDIK FEJEZET: Ráébredés a csodára	79
TIZEDIK FEJEZET: A gyógyulás bizonyítéka.....	85
TIZENEGYEDIK FEJEZET: „Hölgyem, akárhogy is nézem, önnek meg kellett volna halnia!”	91
TIZENKETTEDIK FEJEZET: Az élet új szemmel.....	99
TIZENHARMADIK FEJEZET: Megtaláltam az utam.....	105
TIZENNEGYEDIK FEJEZET: A gyógyulás csak a kezdet.....	111
HARMADIK RÉSZ: Amit megértettem.....	121
TIZENÖTÖDIK FEJEZET: Miért betegedtem meg... és miért gyógyultam meg	123
TIZENHATODIK FEJEZET: A végtelen önmagunk és az egyetemes energia	133
TIZENHETEDIK FEJEZET: Megengedés és önmagunkká válás.....	143
TIZENNYOLCADIK FEJEZET: Kérdések és válaszok	151
Utószó.....	169
Köszönetnyilvánítás	171
A szerzőről.....	173

Dr. Wayne W. Dyer előszava

Ez a könyv mélyen megérintett, de még ennél is nagyobb hatást gyakorolt rám a személyes találkozás Anita Moorjanival, amelyet isteni egybeesések sorozata hozott össze. A négy évig tartó betegség Anitát a halál kapujáig, sőt tovább is vezette, hiszen belépett a halál házának előszobájába. A lélek kereséséről szóló könyvében részletesen beszámol ezekről a lépésekről. Elgondolkodva, figyelmesen és nyitott szellemmel olvasd, és hagyd, hogy a szavai kikezdjék a dédelgetett meggyőződéseidet, különösen azzal kapcsolatban, hogy mi van ezen a világon túl, vagy ahogyan mondani szoktuk, a *túlvilágon*.

Amikor Anita mély kómába esett, szerettei és orvosok vették körül, és mindannyian úgy látták, hogy az órái meg vannak számlálva. Ő azonban az eshetőségeket meghazudtolva visszatérhetett a ráktól elborított testébe, és pusztán a feltétel nélküli szeretet által hihetetlen gyógyuláson ment keresztül. Sőt mi több, a halál előszobájából visszatérve azt is képes volt megosztani velünk, milyen ez a testen túli másik világ – és ami még fontosabb, milyen *érzés* a másik oldalon lenni.

Ez a történet a hatalmas és feltétel nélküli szeretetről szól. Miután elolvastad, talán másképp tekintesz majd arra, ki is vagy valójában, miért vagy itt, és hogyan lényegítheted át valami mássá az életedet meghatározó félelmet és önmagad elutasítását. Anita szokatlan nyíltsággal beszél a rákról, elmagyarázza, miért gondolja, hogy végig kellett mennie ezen az ingoványos úton, miért érzi azt, hogy meggyógyult, és miért tért vissza. Biztos lehetsz benne, hogy a küldetését leginkább az igazolja, hogy éppen belekezdte a történetének és a tapasztalatainak olvasásába – és magam is ezért érzem feladatommak, hogy segítsek eljuttatni az üzenetét a világnak.

Mindaz, amit Anita a kómában töltött napon a másik világba átlépve tapasztalt, feltűnő összhangban áll azokkal az üzenetekkel, amelyek ihletett pillanataimban – írás közben vagy az előadásaimon – eljutottak hozzám. Mindketőnk számára egyértelmű, hogy a történések minden egyes mozzanatát isteni beavatkozás rendezte úgy, hogy tudomást szerezzek erről a világ másik oldalán, teljesen más kultúrában élő asszonyról, és végül találkozunk.

Anitáról akkor hallottam először, amikor Mira Kelley eljuttatta hozzám a halálközeli élményéről írt beszámolóját. Mira később a barátom lett, és végigkísért egy előző életbe tett utazáson (erről részletesen írok a *Beteljesült kívánságok* című könyvemben). A beszámolót olvasva ellenállhatatlan késztetést éreztem, hogy a lehetőségeimhez képest mindent megtegyek, hogy Anita üzenetét eljuttassam a világba. Felhívtam Reid Tracyt a Hay House elnökét, és unszoltam, hogy találja meg Anitát, és vegye rá, hogy részletesen írja meg az élményeit egy könyvben. Azt is hozzátettem, hogy *megtiszteltetés* lenne a számomra, ha én írhatnám az előszót, feltéve, hogy Anita is egyetért ezzel. A csodás egybeesések sorozata – beleértve a **hayhouseradio.com** heti rádióműsorát is, amelyben Anita felhívott, és interjút készíthettem vele az egész világ nyilvánossága előtt – végül oda vezetett, hogy szakmailag és személyesen is kapcsolatba kerültünk egymással.

Anita a tiszta szeretet érzéséről beszélt. Nem egyszerűen arról, hogy Istenrel és mindenkivel összeköttetésben vagyunk, hanem arról, hogy egy mélyebb szinten mi magunk *vagyunk* Isten. Mégis, hagyjuk, hogy a félelmeink és az egónk kiszorítsa Istent az életünkől, és ez nagy szerepet játszik nemcsak a testünk, hanem a világunk betegségeiben is. Arról is beszélt, hogy meg kell tanulnunk megbecsülni a saját nagyszerűségünket, fény- és szeretetlénnyekként élni, és használni azt a gyógyító tudást, amely ebben az állapotban a sajátunk.

Megtapasztalta, hogy tér és idő nem létezik, és az egység tudata, a legcsodálatosabb érzés nem pusztán intellektuális elképzelés – valóban minden egyszerre történik. Elmesélte, hogy elmerült a színtiszta szeretetben, és ez az érzés határtalan gyógyító erővel rendelkezik. Közvetlen tapasztalatból értette meg, mint jelentenek Jézus szavai: „Istennel minden lehetséges” – a mindenben pedig minden benne van, még a múlt meggyógyításának lehetősége is. Anita személyesen fedezte fel mindazt, amiről a *Beteljesült kívánságok* című könyvemben részletesen írok: a testet öltött Isten valódi jelenlétében az anyagi világ törvényei (beleértve az orvosi törvényeket is) érvényüket veszítik.

Találkoznom kellett ezzel az asszonnyal. Anita személyének és a reményről szóló üzenetének spirituális lényegét már a telefonbeszélgetéseink során is érzékeltem. Nemcsak arra kértem, hogy írja meg a könyvét, de arra is, hogy csatlakozzon hozzám, és a PBS csatornán keresztül maga mondja el a szeretetről, a reményről és a gyógyulásról szóló üzenetét az egész világnak.

Anita halálközeli élményéről szóló beszámolóját a kilencvenöt éves anyámnak is elküldtem, aki egy otthonban él. Anyám gyakran találkozik a halállal, hiszen a környezetében élők is elég idősök már, sokan álmukban mennek el,

és többé nem láthatja őket. Sokat beszélgettem vele a halálnak nevezett nagy titokról, amely minden élő sorsa. Minden, ami testet ölt, végül *anyagtalanná válik*. Intellektuálisan persze tudjuk ezt, de hogy utána mi vár bennünket, az hatalmas titok marad.

Anita beszámolóját olvasva anyám azt mondta, hogy a félelem, az aggodás és a stressz helyett hatalmas nyugalmat érez, ha arra gondol, mit hoz majd a nagy ismeretlen. Valójában mindenki, aki olvasta ezt a beszámolót – beleértve a gyermekeimet is –, másképp tekintett az életre, és arról számolt be, hogy szeretettel fordult önmaga felé, értékelte saját nagyszerűségét és igyekezett kiűzni a betegséget teremtő gondolatokat a mindennapjaiból. Míg én az írás révén jutottam el ezekhez a felismerésekhez, Anita tapasztalati úton jött rá menderre.

Anita képes volt meggyógyítani a testét, és többször is elmondta nekem: azért tért vissza, hogy megtaníthassa ezt az egyszerű, de mégis hatalmas leckét, amely nemcsak gyógyításról, de a világ átalakításáról is szól. Tudom, hogy Isten miért hozott össze bennünket. Mindig is azt éreztem, hogy a lényegi célom (dharmám) az, hogy az istenségükre ébresszem rá az embereket, és azt tanítsam, hogy létezik egy legfelsőbb önmaguk, amely Istennel azonos. Nem a testünkkel, a teljesítményünkkel és a tulajdonainkkal vagyunk azonosak, hanem a létezésünk Forrásával, amely maga Isten. Miközben a *Beteljesült kívánságokban* erről írtam, Anita Moorjani úgy lépett be az életembe, mintha felkiáltójelet akart volna tenni mindannak a végére, amire írás közben rájöttem. Ebben élt, és gyönyörűen írt róla – te pedig olyan szerencsés vagy, hogy elolvashatod és használhatod mindazt, amire Anita az előrehaladott rákkal folytatott ádáz küzdelemben és a békés visszaúton rájött, hogy közvetlenül is tapasztalhatta az isteni gyógyulást.

Megtiszteltetésnek érzem, hogy szerepem lehetett a szeretet és a végleges gyógyulás reményteli üzenetének közvetítésében. Fogadd meg Anita szavait, és válj a tested, a kapcsolataid, az országod és a világ betegségeinek gyógyító eszközévé. „A menny a földre zsúfolódik, és minden bokr istenként lángol” – fejezte ki Elizabeth Barrett Browning költőien. És valóban, a szeretetben tiéd a gyógyulás és a menny itt a Földön.

Kívánom, hogy élvezd Anita csodálatos könyvét. Én nagyon szeretem, ahogyan őt magát is.

Dr. Wayne W. Dyer
Maui, Hawaii

Bevezetés

A legfőképpen azért osztom meg a történetemet, hogy másoknak ne kelljen végigmennie mindazon, amin én végigmentem.

Nem szokásom kioktatni az embereket arról, hogyan kellene élniük, és ha kérnek, sem szívesen adok tanácsokat. Sokkal jobban hiszek a példamutatásban és az olyan helyzetek megteremtésében, amelyekben ki-ki felismerheti a maga igazságát.

A 2006 telén bekövetkezett események óta – amikor négy év rákos betegség után halálközeli élményben és gyógyulásban volt részem – sokat gondolkodtam ezen. A halálközeli élmény során a jövőbeli életem egyes vonatkozásait is láttam és érzékeltem, és megértettem, hogy a földi életbe való visszatérésem egyik legfőbb oka az, hogy a tapasztalataim és az üzeneteim eljuthassanak másokhoz.

Abban az állapotban valahogy tudtam: az a dolgom, hogy ezeket és talán tízezreket is inspiráljak. Nem volt világos, hogyan és miként – csak azt tudtam, hogy valahogyan sokak segítségére leszek majd. Az a különös érzésem volt, hogy nem kell tennem semmit azért, hogy ez megtörténjen – csupán önmagam adnom, élveznem az életet, és hagynom, hogy valami nagyobb eszközévé váljak.

És pontosan így is történt, amikor orvosi és tudományos kérdőíveket kitöltve vagy a világ természetéről érdeklődők kérdéseire válaszolva elkezdtem írni és beszélni az élményeimről. Ez a könyv is így készült (erről részletesen majd a tizennegyedik fejezetben írok). Nem teszek mást, csupán beszélek arról, amire a rák és a halálközeli élmény kapcsán rájöttem. Örülök, hogy megoszthatom a tapasztalataimat, és mindazt, ami az élet értelmét illetően összeállt bennem, különösen akkor, ha azt látom, hogy ezzel hasznára lehetek másoknak.

A történetem az első résszel, a különböző kultúrák, a gyakran egymásnak ellentmondó hiedelmek kereszteződésében eltöltött gyermekkorommal kezdődik. Elmondom, hogyan formálta és táplálta ez a közeg azokat a félelmeket, amelyek végigkísérték a felnőtté válásomat, megteremtették a betegséget, és végül a rák börtönébe zártak.

A második rész magát a halálközeli élményt – mindazt, amit ennek kapcsán tapasztaltam és megértettem – és az utána következő eseményeket járja körül. A gyógyulás és az azt követő útkeresés meglepő, izgalmas és felszabadító utazás volt.

A harmadik részben arról beszélek, hogyan értelmezem a gyógyulást és a világ mostani helyzetét, és miként lehetünk azok, akik valójában vagyunk, ha engedjük felragyogni saját nagyszerűségünket. Majd egy kérdés-felelet részben megpróbálom összefoglalni a leggyakrabban előforduló, legáltalánosabb és a legnagyobb kihívást jelentő témákat.

Még mielőtt megosztanám a tapasztalataimat és belőlük levont következtéseimet, szeretném hangsúlyozni, hogy nem vagyok az univerzális tudományos igazság birtokosa vagy bármilyen spirituális guru. Nem kívánok semmiféle vallást vagy hitrendszert létrehozni. Az egyetlen vágyam, hogy *segítsek*. *Meggyőzni* senkit sem akarok.

És legfőképpen azt hangsúlyozom, hogy a gyógyuláshoz nincs szükség halálközeli élményre. Inkább azt szeretném megmutatni, mik voltak a rák érzelmi és lelki mozgatórugói az én esetemben, mert ez talán segítségedre lehet abban, hogy felismerd magadban ezeket a tényezőket, és így csökkentheted vagy meg is szüntetheted a megbetegítő hatásukat. Ugyanakkor, ha rákod vagy más komoly betegséged van, vagy valaki a környezetedben beteg, azt is tudnod kell, hogy a gyógyulásnak számos útja van. Azt kövesd, ami a számodra igaz, és amire személyesen rá tudsz hangolódni.

Ha lépcsőről lépésre szóló utasításokat vagy tantételeket keresel, nem én vagyok az embered, mert nem hiszek abban, hogy léteznek „mindenki számára üdvöztető” dogmák. Ezek csak korlátok közé szorítanák azt, aki valójában vagy. Amikor önmagam szeretetéről beszélek, nem az a célom, hogy magamra vonjam a figyelmet, hanem hogy te megérezd ugyanezt önmagaddal kapcsolatban. A tapasztalataim és belátásaim megosztásakor az egyetlen célom, hogy fellobbantsam a benned is ott rejlő nagyszerűség szikráját. Szeretném felébreszteni a benned rejlő gurut, aki elvezet oda, hogy elfoglald a helyed a saját univerzumod közepén.

Remélem, az élet szeretete felé tett utazás minden egyes napját legalább annyira élvezed majd, mint ahogyan én!

A decorative circular frame with elegant swirls and flourishes, centered on the page. The frame is light gray and surrounds the title and subtitle.

ELSŐ RÉSZ

A helyes út keresése

PROLÓGUS

A „halálom” napja

Istenem! Hihetetlen érzés! Annyira szabad és fényes vagyok! Hogy lehet, hogy nem érzek már fájdalmat? Hová lett? Miért érzem azt, hogy körülöttem minden távolodik? Hiszen nem félek! Miért nem félek? Hová lett a félelem? Nahát, a félelem eltűnt!

Ezek a gondolatok jártak a fejemben, miközben a kórházba rohantunk. A körülöttem lévő világ kezdett valóságatlannak és álomszerűnek tűnni, és éreztem, ahogy egyre távolabb és távolabb kerülök az eszméletemtől, és kómába süllyedek. A testemet négy éve pusztító – nem, felfaló – rák hatására a szerveim kezdtek leállni.

2006. február másodika volt, és ez a nap örökre úgy égett az emlékezetembe, mint a „halálom” napja.

A kóma ellenére tökéletesen tudatában voltam mindennek, ami körülöttem történt, beleértve a családtagjaim sürgetését és érzelmi felindulását a kórházba rohanáskor. Amikor megérkeztünk, az onkológus ijedten nézett rám.

– Talán még ver a szíve – mondta Dannynek, a férjemnek –, de már nincs itt igazán. Már nem tudjuk megmenteni.

Ki ez az orvos, aki beszél? – csodálkoztam. – Életemben nem voltam még jobban! Miért tűnik anyu és Danny annyira rémültnek és aggódónak? Anyu, kérlek, ne sírj! Miattam sírsz? Ne sírj! Jól vagyok, drága anyu, tényleg jól vagyok!

Azt hittem, beszélek, de nem jött ki hang a torkomon...

Szerettem volna megölelni anyámat, megnyugtatni, és elmondani neki, hogy jól vagyok. Képtelen voltam megérteni, miért nem tudom megtenni. Miért nem működik együtt a testem? Miért fekszem élettelenül és bénán, miközben az egyetlen dolog, amit tényleg akarok, hogy megölelhessem a férjemet és anyámat, biztosítsam őket arról, hogy jól vagyok, és nincs semmi fájdalmam.

Figyelj, Danny, kerekesszék nélkül mozgok. Ez annyira csodás! Már nem vagyok oxigénpalackra kötve. Nem kell levegőért küzdenem, és elmúltak a sebeim is.

Már nem sírok a fájdalomtól. A haldoklás évei után végre meggyógyultam!

Tökéletes boldogság öntött el, ünnepelni szerettem volna. Végre megszűnt a fájdalom, amit a testemet pusztító rák okozott. Azt akartam, hogy ők is velem örüljenek. Miért nem örülnek? Hiszen vége a küzdelmemnek, és vége az ő küzdelmüknek is. Miért nem ünnepelnek velem? Hát nem látják, mennyire boldog vagyok?

– Nézze, biztosan tehet valamit – hallottam, ahogyan anyám és Danny győzködték az orvost.

– Már csak órák kérdése – válaszolt az onkológus. – Miért nem hamarabb küldte ide önöket az orvosuk? A szervei leállnak, ezért esett kómába. Talán az éjszakát sem éli túl. Ebben a stádiumban bármit teszünk, az mérgező és végzetes lehet, hiszen a szervei már nem működnek.

– Talán mégis van valami megoldás – makacszkodott Danny. – Nem fogok lemondani róla.

Közben szorosan fogta a petyhüdt kezemet, én pedig világosan éreztem a hangjában a fájdalmat és a tehetetlenséget. Semmit sem szerettem volna jobban, mint megszabadítani őt ettől a szenvedéstől. Azt akartam, hogy tudja, csodásan érzem magam, de képtelen voltam meggyőzni erről.

Ne hallgass az orvosra, Danny, kérlek ne hallgass rá! Miért mondja ezt? Még itt vagyok, és jól vagyok. Sőt még annál is jobban. Remekül vagyok!

Nem értettem, hogyan, de pontosan éreztem, ki min megy keresztül éppen. Éreztem a félelmüket, az aggodalmukat, a tehetetlenségüket és az elkeseredésüket. Mintha a saját érzéseim lettek volna... Mintha én lettem volna ők.

Már nincs fájdalom, kedvesem, és érzem, amit érzel. Kérlek, ne sírj miattam, és mondd anyunak, hogy ő se tegye. Kérlek, mondd meg neki!

Érzelmileg bevonódtam a körülöttem zajló drámába, de azt is éreztem, hogy valami ki is húz belőle, és tudtam, hogy van egy éppen kibontakozni készülő tágabb kép, egy nagyobb terv. Miközben kapcsolódtam az aktuális történésekhez, azt is tudtam, hogy minden tökéletesen rendben van és a tervek szerint halad. Ahogyan egy hatalmas kárpit szálai szövődnek össze. Ez volt az a pillanat, amikor belém hasított a felismerés, hogy a halálomon vagyok.

Óóó... Haldoklom! Ez ilyen érzés? Egyáltalán nem olyan, amilyennek elképzeltem. Olyan nagyszerűen békés és nyugodt... és végre azt érzem, hogy meggyógyultam!

A testem ugyan leállt, az élet nagyobb szövetére tekintve azonban mégis minden tökéletes, hiszen nem halunk meg igazán. Továbbra is tökéletesen tudatában voltam mindennek, ami körülöttem történt. Láttam az orvosokat,

ahogyan az intenzív osztályra tolták a szinte élettelen testemet, gépekre kötöttek, tűket szúrtak és csöveket tettek belém.

A kórházi ágyban fekvő legyengült testemmel nem éreztem semmilyen kapcsolatot. Még azt sem érzékelttem, hogy a saját testem lenne. Kicsinek és jelentéktelennek tűnt ahhoz képest, amit éppen tapasztaltam. Eltűnt minden kín, fájdalom, szomorúság és bánat. Semmi teher nem volt rajtam, és ilyet még soha életemben nem éreztem.

Aztán körülölelt valami, amit csak úgy tudnék megfogalmazni, hogy színtiszta és feltétel nélküli szeretet, habár nem a szeretet az a szó, ami ezt pontosan leírhatná. Ilyen mélységes gondviselést még soha életemben nem tapasztaltam. Ez túl volt a szeretet fizikailag elképzelhető formáján, *feltétel nélküli* volt, és nem kellett tennem semmit azért, hogy kiérdemeljem. Ez a szeretet nekem szólt, csak úgy! Megmártóztam és megújultam ebben az energiában, *odatartozást* éreztem, mintha a félelem, a küzdelem, a fájdalom és az aggodás évei után végre megérkeztem volna.

Hazaértem végre.

ELSŐ FEJEZET

A különc gyerek

India csodálatos ország, a sors azonban úgy hozta, hogy nem éltem ott. Bár mindkét szülőm az indiai Hyderabad Sindhből származott, én egy másik csodás országban, Szingapúrban születtem. Az apai nagyapám textilkereskedő volt Sri Lankán, ahonnan európai, indiai és kínai textileket importált és exportált szerte a világba. Az üzlet miatt apám sokat utazott, végül aztán Hongkongban, a brit gyarmaton telepedtünk le kétéves koromban.

Így egyszerre három kultúrába és három nyelvbe eresztettem gyökeret: az elsősorban kínaiak által lakott Hongkongban, a nyüzsgő és vibráló nagyvárosban a helyi lakosokkal érintkezve megtanultam kantoniul; szüleink a bátyámmal angol iskolába járattak bennünket, ahol a tanítási nyelv angol, az osztálytársaim zöme pedig brit kivándorló volt; otthon a család pedig hindiül beszélt és hindu életforma szerint élt.

Az apám magas és csinos ember volt, tiszteletet követelt a család tagjaitól. Bár tudtuk, hogy szeret bennünket, szigorúan bánt velünk, és elvárta, hogy az ő szabályait kövessük. Gyermekként féltem tőle, és kerültem vele minden konfliktust. Az anyám pedig épp az ellenkezője: nagyon kedves volt velem és a bátyámmal is, és mindig félelem nélkül mesélhettünk neki az érzéseinkről.

Imádtam Anoopot, a bátyámat. Bár öt évvel idősebb nálam, egész életünkben közel álltunk egymáshoz. Kisgyerekkorban ez nagy különbségnek számított, úgyhogy csak ritkán játszott velem, igaz, így nem is veszekedtünk. Felnézhettem rá, és ő mindig megvédett. Biztonságban éreztem magam mellett, és bármit elmondhattam neki. Apám mellett ő volt az a férfi, aki nagyon nagy hatással volt rám.

A szüleink házasságát hindu hagyomány szerint a családjaik szervezték, ezért abban reménykedtek, ha majd felnövünk, Anoopnak és nekem is ők találják meg a megfelelő párt. A hagyomány szellemében a nőnek alá kellett magát rendelnie a férjének és a férj háztartásának.

A nemek közötti egyenlőtlenség az én kultúrámban nagyon elterjedt. Gyermekként eszembe sem jutott, hogy megkérdőjelezzem ezeket az értékeket – adottságnak tekintetem őket, és úgy véltem, ez a dolgok rendje. Az egyenlőtlenséggel kapcsolatban az első kényelmetlen élményem hatéves koromban volt, amikor véletlenül meghallottam anyám és egy másik asszony beszélgetését:

– Nem voltál szomorú, amikor a második gyermeked lánynak született? – kérdezte az asszony az anyámat indiai dialektusban. Rémülten vártam a válaszra.

– Nem, dehogyis. Nagyon szeretem a lányomat! – válaszolta anyám, nagy megkönnyebbülésemre.

– De a lányok csak gondot jelentenek, különösen, ha felnőnek – mondta az asszony. – Észnél kell lenned, hogy el ne kényeztesd őket, különben nem találnak jó férjet. És a házassághoz szükséges hozomány is minden évvel csak nő – folytatta.

– Nem tudhatod előre a jövőt. Minden gyermeknek, akár fiú, akár lány, megvan a maga sorsa – válaszolta anyám bölcsen.

– Hát, én azért örülök, hogy csak fiaim vannak – mondta büszkén az asszony, és már hatévesen is éreztem a szavaiból, mekkora teljesítménynek tekinti ezt.

Később, amikor egyedül maradtam anyámmal, ezt kérdeztem tőle:

– Mama, a lányok tényleg csak gondot jelentenek?

– Dehogy, *Beta*, drágám! – válaszolta. (*Beta* a mi nyelvjárásunkban a „gyermekem” kedveskedő kifejezése).

Anyám magához húzott, átölelt, és emlékszem, ebben a pillanatban megfogadtam, hogy *soha nem okozok gondot a szüleimnek azzal, hogy lány vagyok. Nem akarom, hogy akár egyszer is azt kívánják, bárcsak fiúnak születtem volna.*

Az első hongkongi otthonunk egy lóversenypályára néző kilencemeletes házban volt, az Öröm Völgyében. Órákat töltöttem az ablakban, figyelve a színes ruhás zsokékat és lovaikat, ahogy a hétvégi versenyekre edzettek. A házunk mellett járt a villamos. Ültem a hetedik emeleti ablakban, bámultam kifelé, a szerelvények csörömpölése azonban gyakran szakította félbe az álmodozásomat.

Reggelente a rózsa és a szantálfa ismerős illata fogadott – imádtam ezt, mert a béke és derű érzését sugározta. Anyámat már rendszerint ezerszínű, finom francia selyemből vagy kínai sifonból készült *salwaar kameez*be öltözve találtam (hagyományos indiai ruha), amint éppen a házi oltárhoz indult.

A szüleim minden reggel a házi oltárnál Krisna, Laksmi, Siva, Hanuman és Ganésa istenek szobrai előtt meditáltak, imádkoztak és mantrákat énekeltek.

A tudatosságukat akarták emelni ezzel, hogy megerősítsék magukat az előttük álló napra. A hindu Védák és Guru Nanak szent könyvének, a Guru Granth Sahibnak a tanait követték.

Gyakran odaültem én is az oltárhoz, és feszülten figyeltem, ahogyan meggyújtják az illatpálcákat, és imákat énekelve körkörös mozdulatokkal terelik a füstjüket az istenek és istennők szobrai és képei felé. Szerettem volna felnőni hozzájuk.

Később a kínai dadámat, Ah Fongot figyeltem, ahogyan a rengeteg házimunka közben kantoni nyelven csiripelt nekem. A kicsi testét hagyományos fekete-fehér kínai viseletbe öltöztette, és apró, gyors mozdulatokkal száguldozott fel-alá a házban. Nagyon ragaszkodtam hozzá. Kétéves korom óta velünk lakott, és nem is tudok olyan időket felidézni, amikor nem volt a családuk része.

Egy átlagos hétköznapon estig nem találkoztam a szüleimmel. Ah Fong hozott el az iskolából ebédidőben, és gyakran magával vitt a piacra ennivalót és háztartási eszközöket vásárolni – én pedig imádtam elkísérni ezekre a kiruccanásokra. A házunk melletti megállóban szálltunk fel a villamosra, aztán csak bámultam ki a villamos ablakán, és figyeltem, ahogyan áthalad az Öröm Völgy, a Gyalogút-öböl és a Wan Chai zsúfolt, szűk utcáin. A piachoz érve Ah Fong szorosan markolta kicsi kezemet, és engem teljesen lenyűgözött a látvány, a szagok és a hangok. A szüleim soha nem vittek ilyen izgalmas helyekre. Ők mindig autóval utaztak, és üzletekben vásároltak, ami az én szememben butaságnak tűnt, ha összehasonlítottam ezzel a szín- és érzéskavalkáddal.

A piacon mindent árultak, a friss élelmiszertől a háztartási eszközökig, és a csecsebecséktől a mindenféle kacatokig. Az árusok hangosan kínálták az áruikat, és a standok összevissza voltak. A zöldséges mellett a cipész, a virágárus mellett az edényes, majd műanyag játékok és gyümölcsös stand, ruhák, ékszerek, labdák, hal és hús, zoknik, asztalterítők és törölközők és így tovább. A legtöbbjüknél a holmik az utcára borultak. Ez órákig megbabonázott.

– Ah Fong, Ah Fong, odanézz! Mit csinál az az ember a kígyóval? – kiabáltam izgatottan kantoniul.

– Az egy kígyóárus. Összekötözi a kígyót, az a család pedig hazaviszi és kígyólevest főz belőle – válaszolt Ah Fong, és én tágra nyílt szemekkel néztem, ahogy a kígyó szabadulni próbál az árus ügyes kezei közül – de hiába. Mélyen együtt éreztem szerencsétlennel, mikor láttam, hogy bambuszszálakkal szakszerűen összekötözik és egy hálóbá teszik.

Bár már évek óta velünk élt, Ah Fong mindig lesütötte a szemét, amikor apám vagy anyám belépett. Mivel kíváncsi gyerek voltam, állandóan kérdések özönét zúdítottam rá, például a viselkedésével kapcsolatban. Gondolatban próbáltam áthidalni az Ah Fong és a szüleim között meglévő kulturális különbségeket.

- Hogyhogy ezt csinálod? – kérdeztem kantoniul.
- Mit? – értetlenkedett Ah Fong.
- Hogyhogy lesütöd a szemed a szüleim előtt? – folytattam.
- Hogy tiszteletet mutassak – magyarázta Ah Fong.
- Miért?

– A szüleid adnak nekem munkát, ezért tiszteletet adok nekik, hogy emlékeztessen magam arra, hogy felettem állnak.

- Feletted állnak? – ez az információ teljesen elképesztett.
- Igen, mert munkát adnak nekem.
- *Én* is feletted állok? – kérdeztem.

Ah Fong jóindulatúan nevetett, mert már megszokta, hogy folyton kérdészködöm.

- Nem, te nem adtál nekem munkát. Azért vagyok itt, hogy rád vigyázzak.
- Vagy úgy – jegyeztem meg, miközben az új babámmal kezdtem játszani.

Ah Fong lányával, Ah Mo Yeevel is nagyon szerettem játszani. Nagyjából ötéves koromtól kezdve az anyja a hétvégékre elhozta hozzánk, s mivel folyékonyan beszéltem kantoniul, gyorsan összebarátkoztunk. A játékaimmel játszottunk, vagy átmentünk a közeli parkba, és a szüleim is örültek, hogy a hétvégékre volt játszótársam. Vasárnap, a szabadnapján Ah Fong elvitte a lányát ebédelni, majd visszavitte a nagyszülőkhöz, ahol a hétköznapiakat töltötte. (Bár ezt akkoriban soha nem kérdeztem meg tőle, visszatekintve azt hiszem, Ah Fong egyedülálló anya volt, aki a szülei segítségével nevelte fel Ah Mo Yeet.) Ha nem kellett a szüleimmel mennem, Ah Fong engem is magukkal vitt, és igazán élveztem ezeket a kirándulásokat.

Ilyenkor is villamosoztunk, és először egy kínai étkezdébe mentünk. Ezek a *dai pai dongnak* nevezett helyek a járdán voltak, és kis fapadokon ülve szürcsöltük a tésztát vagy a gombócot a levesből, miközben az utcai forgalmat figyeltük.

A nagyszülők egy szerény, alig bútorozott, alacsony mennyezetű tetőtéri lakásban éltek. Kíváncsian járkáltam a félhomályban, bekukkantva minden sarokba, miközben Ah Fong a szüleivel teázott. Kis zománcozott csészékből itták a teát, amelyeken a kínai csillagjegyek állatai – sárkány, tigris – voltak, míg én üveg pohárban kaptam gyümölcslelét vagy édesített teát. Sosem unatkoztam ott. Még ha a társalgás fárasztott is egy kicsit, szerettem kinézni az

ablakon, és figyelni, ahogyan az erős délutáni napsütésben húsfüstölők a hús- és halszeleteket szalmába csomagolva szárítják az utcán.

Gyermekkorom a Kelet és Nyugat keveredésében telt. Hongkong brit gyarmat volt, zömmel azonban kínaiak lakták, ezért a karácsonyt és a húsvétot ugyanolyan lelkesedéssel ünnepelték, mint az Éhes Szellem vagy éppen az Őszi Hold Ünnepe.

Ah Fong és Ah Mo Yee megismertették velem a kínai hagyományokat és hitvilágot, és elmagyarázták az ünnepek jelentését. Szerettem, hogy Ah Mo Yee az ünnepekre és a szünidőkre is velünk maradt. Az Éhes Szellem Ünnepe a holdnaptár szerint a hetedik hónap tizennegyedik napján tartják. Ezen a napon a családok az eltávozott rokonaikért imádkoznak, és felajánlásokat tesznek elhunyt őseiknek.

Anooppal együtt figyeltük, ahogyan Ah Fong és Ah Mo Yee a halott rokonaiknak főztek, és nekik tett felajánlasként papírból készült képeket égettek. A ház hátsó részén, a lépcső alján egy nagy urnában tüzet gyújtottak, abba dobálták az autót, házat vagy pénzt ábrázoló papírdarabokat, arra számítva, hogy a rokonaik abban a másik világban majd megkapják ezeket a javakat.

– Ah Fong, a nagypapád tényleg megkapja a mennyben azt a házat, amit a papíron elégettél? – kérdeztem kíváncsian.

– Igen, Anita. A nagyapám számít arra, hogy a halála után is emlékszem rá és támogatom. Tisztelnünk kell az őseinket – felelte.

Ah Fong, Ah Chun és Ah Mo Yee ezután leültek a konyhában az asztalukhoz. Ah Chun szinte egész nap azzal foglalatoskodott, hogy ezt előkészítse. Volt egy külön hely, saját terítéssel a halott rokonoknak, hogy ők is csatlakozhassanak az ünnepléshez – az eltávozottak is kaptak az ételből. Sokszor én is odaültem hozzájuk, és különös gondom volt arra, hogy az ősöknek is jusson elég ennivaló.

Az év kedvenc időszaka az Őszi Hold Ünnepe volt, amikor a boltok mennyezetéről lógó több ezer színes lampion közül kellett választanom. Mindenféle méretű és alakú lampion volt, még a kínai csillagjegyek állatait is megformálták. Az Őszi Hold Ünnepe nagyon hasonlít az amerikai háladáshoz. Az ünnep része a rengeteg variációban elkészített hold-sütemények osztogatása. A gyönyörű színes lampionokban gyertyát gyújtottunk, kimentük velük az utcára, és a szomszéd gyerekekkel együtt kilógattuk őket a ház előtti fákra és kerítésrácsokra. Ilyenkor a szokásosnál tovább fennmaradhattunk, hogy játsszunk a fényekkel, és megcsodáljuk a Holdat, ami az évnek ezen a napján volt a legnagyobb és legfényesebb.

A családom az indiai ünnepeket ülte meg, köztük különösen nagy lelkesedéssel a Divalit, a hindu fényünnepet. Ilyenkor mindig új ruhákat hordtunk, és ez számomra különösen izgalmas volt. Már egészen kislány koromban is rajongtam a gondolatért, hogy az ünnep előtt elmegyünk új ruhát vásárolni. Anyám Hongkong üzleti negyedének legnagyobb áruházába a Lane Crawfordba vitt bennünket a bátyámmal. Izgatottan rohángáltunk fel-alá a gyerekosztályon, én a ruhákat és szoknyákat, a bátyám pedig a pólókat és nadrágokat nézegetve. Erre az alkalomra a nagyon színes ruhák voltak a legmegfelelőbbek, és anyám segített választani.

A nevezetes estén felvettük az új ruháinkat: anyám a vadonatúj színes szárit az összes ékszerével, apám a hagyományos *kurta patloont* (indiai ing nadrággal), a bátyám nadrágot pólóval, én pedig az új ruhámat. Így kiöltözve mentünk az Öröm Völgy hindu templomába, hogy találkozzunk az indiai közösséggel és együtt énekeljük el a *bhajanokat*, a hindu „szoltárokat”.

A dalokba vegyülő csengők és harangok hangja visszhangzott a templom boltíves mennyezetén és kiszüremlett az esti levegőbe – még most is emlékszem az érzésre, ahogyan a harang zúgása megrezgette az egész lényemet, és mélyen megérintette a lelkemet. Az ünnepnapokon a templom kertje megtelt színekkel, zenével és tánccal, a levegőben a fűszeres indiai vegetáriánus ételek illata keveredett a füstölőkével. Imádtam ezt a hangulatot!

– Mama, előremegyek, hogy a *mahraj* (indiai pap) vörös jelet rajzoljon a homlokomra! – kiabáltam izgatottan anyámnak hindiül, és már el is tűntem a tömegben.

A vörös jel, amelyet a mahraj mindenki homlokára rajzolt, a harmadik szem felnyitását jelképezi, és fontos volt, hogy mindig rajtam legyen, amikor templomba mentem.

A hindu gyökereim miatt úgy nőttem fel, hogy hittem a karmában és a reinkarnációban. A legtöbb keleti vallás azon alapszik, hogy az életben az a feladatunk, hogy a tudatosságunkat emeljük, és spirituálisan is bevonódjunk minden egyes születés és halál közötti ciklusba, mindaddig, amíg el nem érjük a megvilágosodást. Ekkor az élet és a halál ciklusai véget érnek, és nem kell többé hús-vér testben inkarnálódni. Ez az állapot a *nirvána*.

Aggasztott néha, amikor erre gondoltam, ezért mindig különösképpen figyeltem arra, hogy semmi olyat ne tegyek, ami negatív karmát teremtené a következő életemre. Már egész kis koromban azon járt az eszem, mit tehetnék azért, hogy jó karmát hozzak létre a rossz helyett, ezért törekedtem a kulturális hitrendszer által diktált elvek alapján tökéletesíteni magamat.

A hindu vallás arra tanított, hogy a megvilágosodást keresve az elme és a gondolatok megtisztításának két legáltalánosabb módja a meditáció és az éneklő ima. A meditáció segít tudatosítani, hogy többek vagyunk a testünk-nél. Így, mire felnőttem, már tudatában voltam annak, hogy nem csupán biológiai lények vagyunk.

MÁSODIK FEJEZET

Több vallás, több út

A tanulmányaimat egy apácák irányítása alatt álló katolikus iskolában kezdem, és mivel ez ellentétben állt az otthon addig mérvadó hindu hagyománnyal, már hétévesen tapasztaltam a kulturális és vallási különbségek hatását. Az iskola egy hatalmas, háromemeletes, gyönyörű régi épületben volt, amely egybeépült a kápolnával. Ráadásul gyalogosan is kényelmes távolságra volt az otthonunktól.

Az első tanítási napon büszkén viseltem az új egyenruhámat, egy fehér kötényruhát, tengerészkék blézerrel és csinos piros emblémával. Tényleg jó érzés volt viselni, különösen, amikor az iskolába lépve azt láttam, hogy a többiek is ugyanezt a ruhát hordják. Az egyenruha az odatartozás érzését biztosította. A napok a himnuszok eléneklésével kezdődtek, és ezt is nagyon élveztem.

– Hogyhogy a családot nem jár vasárnaponként templomba? – kérdezte az osztálytársam, Joseph, mikor egy hónapig nem voltam iskolában.

– Mert nem vagyunk katolikusok. Mi hinduk vagyunk, és hétfő esténként járunk templomba – válaszoltam.

– Rá kell vened a szüleidet, hogy elvigyenek vasárnap a templomba imádkozni, különben nem jutsz a mennybe, amikor meghalsz – mondta Joseph.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem. – Mert ha így lenne, a szüleim biztosan tudnának erről.

– Hát persze, hogy biztos. Csak kérdezz meg bárkit az iskolában. Vagy még jobb, ha a hittantanárnőt, Mária nővért kérdezed. Ő biztosan tudja az igazságot. Ő tudja, Isten mit akar – hajtogatta kitartóan.

Kedveltem Josephet. Úgy tűnt, tényleg a szíven viseli, hogy a mennybe juszak, úgyhogy megkérdeztem Mária nővért, és mondanom sem kell, ő is azt állította, hogy ha el akarom nyerni Isten kegyét, templomba kell járnom és a Bibliát kell olvasnom. Nagyon kedvesen azt is felajánlotta, hogy segít megértenem Isten szavait.